

Paavalin Ensimmäinen kirje korinttilaisille 9

Siveettömyyden tuomitseminen

1.Kor. 5:1-13

Tervetuloa kuuntelemaan Alusta alkaen -ohjelmaa. Käsittelemme Paavalin Ensimmäistä korinttilaiskirjettä, tällä kerralla sen viidennen luvun alusta alkaen.

Edellä olemme kuulleet siitä, miten Paavali on arvostellut Korintin seurakuntalaisia siitä, että heidän keskuudessaan on hajaannusta ja puoluehenkeä. Jotkut heistä ovat paisuneet pöyhkeiksi, kuvitellen olevansa muita viisaampia ja hengellisempiä.

Kissa pöydälle: te suvaitsette sukurutsausta!

Seuraavaksi Paavali nostaa esiin Korintin seurakunnan käytännön hairahduksia ja syntejä, jotka johtuvat heidän pöyhkeydestään. Sen vaikutuksesta he ovat unohtaneet, mitä Paavali oli heille opettanut kristityn elämästä.

Yleensä kuuluu, että teidän keskuudessanne harjoitetaan haureutta, jopa semmoista haureutta, jota ei ole pakanainkaan keskuudessa, että eräskin pitää isänsä vaimoa. Ja te olette paisuneet pöyhkeiksi! Eikö teidän pikemminkin olisi pitänyt tulla murheellisiksi, että se, joka on tuommoisen teon tehnyt, poistettaisiin teidän keskuudestanne? (1.Kor. 5:1).

Paavali aloittaa nostamalla kissan pöydälle. Korintin seurakuntalaiset suvaitivat keskuudessaan miestä, joka harrasti seksiä isänsä vaimon kanssa, luultavasti äitipuolensa tai isänsä jalkavaimon kanssa. Sellaista pidettiin hyvin vakavana seksuaalisena rikkomuksena, haureutena, sukurutsauksena, sekä juutalaisessa että hellenistisessä kulttuurissa. Paavalin mielestä oli täysin käsittämätöntä, että Korintin seurakuntalaiset katsoivat sellaista sormiensa läpi. Haureuden harjoittaminen tahrasi koko yhteisön.

Nykyisin sana ”suvaitsevaisuus” on hyvin positiivinen sana. Raamatussa asia on päinvastoin. Ainoa kohta, jossa puhutaan suvaitsemisesta, taitaa olla Ilmestyskirjassa. Siellä ylösnoussut Jeesus sanoo Tyatiran seurakunnalle, sitä ensin kehuttuaan:

Mutta sitä en sinussa hyväksy, että suvaitset tuota naista, tuota Isebeliä, joka sanoo itseään profeetaksi ja johtaa opetuksellaan minun palvelijoitani harhaan, harjoittamaan siveettömyyttä ja syömään epäjumalille uhrattua lihaa. Olen antanut hänelle aikaa kääntyä, mutta hän ei halua luopua siveettömästä elämänmenostaan. Voi häntä! Minä suistan hänet sairasmaastoon ja kaikki hänen rakastajansa ankaraan ahdinkoon, elleivät he luovu hänen tavoistaan. (Ilm. 2:20-21).

Jeesuksen mielestä seksuaalisuus ei siis ole sellainen asia, jossa kirkon pitäisi jättää jokaisen omaksi asiaksi pitäisi jättää se, kenen kanssa hän peittoa heiluttaa. Hänen apostolinsa Paavalin mielestä sellainen ajatus on ”pöyhkeyttä”.

Seurakunnasta erottaminen

Minusta on alkanut vaikuttaa siltä, että vuoden 1938 UT:n käänös on niin hankalaa kieltä, että on sittenkin aiheellisempaa seurata uutta, vuoden 1992 käänöstä. Sen mukaan Paavali kehottaa korinttilaisia seuraavaan:

Vaikka minä ruumiillisesti olen poissa luotanne, olen kuitenkin hengessä läsnä ja olen kuin paikalla olevana jo päättänyt, mitä syylliselle on tehtävä. Kun te olette yhdessä koolla Herramme Jeesuksen nimessä ja minun henkeni ja Herramme Jeesuksen voima ovat läsnä, tuo mies on luovutettava Saatanalle ja niin annettava hänen ruumiinsa tuhoutua, jotta hänen henkensä pelastuisi Herran päivänä (1.Kor. 5:3-4).

Paavalin läsnäolo hengessä viittaa hellenistiseen näkemykseen, jonka mukaan kirjeen kirjoittaminen ja sen lukeminen vastaanottajille toi sen kirjoittajan läsnäolevaksi. Mukana on kuitenkin myös ajatus Pyhästä Hengestä, joka myös välittää läsnäoloa. Eli tarkoitus on sanoa jotain sellaista, että kun kirje on luettu, sukurutsaan syyllistynyt mies on erotettava seurakunnasta. Se merkitsee samalla myös sitä, että hän joutuu eroon Kristuksesta, Saatanan valtapiiriin.

Se, että annetaan ”hänen ruumiinsa tuhoutua” tarkoittaa luultavasti sitä, että hän joutuu sellaisiin vaikeuksiin, että hän havahtuu näkemään tekojensa syntisyyden ja kääntyy takaisin Kristuksen puoleen.

Jotain sellaista ilmeisesti tapahtuikin. Toisen Korinttilaiskirjeen luvussa 2 Paavali kirjoittaa samasta tapauksesta näin:

Tuollaiselle riittää se rangaistus, jonka useimmat teistä ovat hänelle jo antaneet. Nyt teidän on päinvastoin annettava anteeksi ja lohdutettava häntä, ettei hän menehtyisi suruunsa. Niinpä kehotan teitä jälleen osoittamaan hänelle rakkautta (2. Kor. 2:7-8).

Eli: Paavali ei siis kehoita kristittyjä olemaan kaikessa ”suvaitsevaisia”. Jeesus ei hyväksy vapaata seksuaalisuuden toteuttamista, ja siksi hänen seurakuntansaakaan ei saa sellaista suvaita. Ei edes rakkauden nimissä tai sen perusteella, että molemmat partnerit sellaista haluavat eikä ketään pakoteta. Seksi kuuluu avioliittoon, mutta aviossa ei voi olla isänsä vaimon tai jalkavaimon kanssa.

Väärä suvaitsevaisuus turmelee koko yhteisön

Te teette väärin, kun kerskutte. Ettekö tiedä, että pieni määrä hapatetta hapattaa koko taikinan? Puhdistakaa siis talonne hapantaikinasta, niin että teistä tulee uusi taikina. Happamattomiahan te olettekin, sillä meidän pääsiäislampaamme, Kristus, on jo teurastettu. Meidän on siis aika viettää juhlaa, ei vanhan pahuuden ja kelvottomuuden hapattamina, vaan happamattomina, vilpittömyydessä ja totuudessa (1. Kor. 5:6-8).

Korintin seurakunnan jäsenten kerskuminen tarkoittaa heidän asennettaan, sitä, että he olivat omasta mielestään hyvinkin hengellisiä, ja saivat siksi tehdä niin kuin hyväksi näkivät. On olemassa hyväkin kerskumista, esim. sellaista, jossa kerskataan Jeesuksesta ja siitä, miten hieno pelastus meitä hänen takiaan odottaa. Mutta korinttilaisten kerskaus oli kieroutunutta. Sen osoitti se, että he sietivät vakavaa haureutta keskuudessaan.

Sellainen vaikutti koko yhteisöön. Vertauskuvana tästä käy se, että pikkainen pala hiivaa riittää hapattamaan kilotolkulla jauhoja, koko taikinan. Samalla tavalla jonkin yksittäisen seurakuntalaisen vakavan haureuden salliminen turmelee koko seurakunnan.

Tämän takia minä en koskaan voisi pappina vihkiä samaa sukupuolta olevaa paria avioliittoon. Sellainen on vastoin Jumalan luomistyötä ja Jeesuksen opetusta avioliitosta. Se ei ole rakkautta vaan sellaista suvaitsevaisuutta, josta Raamattu meitä varoittaa.

Talon puhdistaminen hapantaikinasta on viittaus Vanhan testamentin kertomukseen israelilaisten lähdöstä Egyptistä. Silloin Jumala antoi heille Mooseksen kautta pääsiäisen viettoa koskevan ohjeen (pääsiäistähän vietettiin Egyptistä lähdön muistoksi):

Tästä päivästä tulkoon teille muistopäivä. Viettäköö sitä Herran juhlanä. Pitäkää tämä ikuisena säädöksenä sukupolvesta toiseen. Syökää seitsemän päivän aikana happamatonta leipää, ja jo juhla viikon ensimmäisenä päivänä toimittakaa kaikki hapantaikina pois taloistanne (2. Moos. 12:14-15).

Nykyäänkin juutalaisen pääsiäisaterian leipä on happamatonta. Pääsiäisen aikaan juutalaisessa talossa ei saa olla missään hapattamalla kohotettua leipää.

Paavali tahtoo sanoa, että Korintin seurakunta oli yhteisö, joka oli tehty pyhäksi Kristuksen uhrin kautta. Pääsiäislammasta, jonka israelilaiset teurastivat pääsiäisenä, oli ennakoiva vertauskuva Jeesuksesta, joka teurastettiin ristillä, uhriksi meidän syntiemme vuoksi. Sen kautta Korintin seurakuntalaisistakin oli tehty pyhiä. Heidän oli elettävä tuo identiteettinsä todeksi ja oltava suvaitsematta tekoja, jotka olivat karkeassa ristiriidassa Jeesuksen opetuksen kanssa.

Seurakunta ja sen ulkopuolella olevat

Sanoin kirjeessäni teille, että teidän ei pitä ollu tekemisissä siveettömästi elävien kanssa. En tarkoittanut tämän maailman siveettömiä enkä ahneita, riistäjiä tai epäjumalanpalvelijoita, sillä silloinhan teidän pitäisi lähteä kokonaan pois maailmasta. Nyt täsmennän vielä: jos jotakuta sanotaan veljeksi mutta hän on siveetön tai ahne, epäjumalanpalvelija, pilkkaaja, juomari tai riistäjä, älkää olko tekemisissä hänen kanssaan. Älkää edes aterioiko tällaisen kanssa. Ei kai minun asiani ole tuomita ulkopuolisia? Ettehän tekään tuomitse muita kuin omaan piiriinne kuuluvia. Ulkopuoliset tuomitsee Jumala. ”Poistakaa keskuudestanne se, joka on paha.” (1. Kor. 5:9-12).

Tästä käy ilmi, että Paavali oli kirjoittanut Korintin seurakunnalle kirjeen jo aiemmin. Se, mitä nimitetään Paavalin 1. Korinttilaiskirjeeksi ei siis ole oikeasti ensimmäinen. Mutta se oikeasti ensimmäinen on kadonnut.

Tässä Paavali puhuu kahdesta eri ryhmästä, ”omaan piiriinne kuuluvista” kristityistä veljistä ja sisarista ja sitten ”ulkopuolisista”.

Nykyajan kirkollisen puheen kannalta tuollainen tuntuu oudolta. Nykyäänhän painotetaan sitä, että mitään raja-aitaa seurakunnan ”sisäpiirin” ja muitten ihmisten välillä ei saa olla, ei ainakaan ihannetapauksessa eli ”avarakatseisen suvaitsevassa kansankirkossa”.

On totta, että seurakunnassa sisäpiiriläisyys voi olla ahdistavaa ja tuhoisaa. Totta on sekin, että kristityksi tullaan kasteen kautta, ja siksi jokaista kastettua on kaikin tavoin rohkaistava elämään kastettaan todeksi ja tulemaan mukaan seurakunnan toimintaan, että hän rohkenisi uskoa Kristuksen omaksi vapahtajakseen.

Tästä huolimatta ajatuksella seurakunnasta sisäpiirinä on vissi totuutensa. Me kristityt olemme ja meidän pitää olla erilaisia kuin ns. ”maailman ihmiset”, jotka eivät usko Jeesukseen. Tosiasia, joka pitää tunnustaa, on myös se, että useimmat kastetut eivät usko häneen. He ovat kasteestaan huolimatta kristittyjä vain nimellisesti, sillä kasteen tuoma hengellinen hyöty otetaan käyttöön uskon, ehtoollisen, rukouksen ja hengellisen elämän kautta, jotta siitä olisi hyötyä. Jos ihminen ei usko Jeesukseen, silloin hän on hengellisesti kuollut, vaikka olisikin kastettu. Kaste merkitsee hänelle jatkuvaa kutsua ottaa kasteensa todesta eli turvautua siihen, että Jeesus Kristus on hänenkin puolestaan kuollut ja ylösnoussut.

Seurakunta on ”pyhien yhteisö”, sillä kasteen ja uskon kautta se on saanut omakseen Jeesuksen, joka antaa sen synnit anteeksi ja tekee siitä pyhän. Siksi sen jäsenenä ei voi elää miten tahansa, syntien vallassa. Sellaisia Paavali kirjeissään luettelee: siveettömyys, ahneus, epäjumalanpalvelus, pilkkaaminen, juopottelu, riistäminen.

Sellaisia, jotka elävät rauhassa tällaisten syntien alaisina, ei voi pitää kristittyinä. Mutta kristittykin voi langeta sellaiseen. Silloin hänen tulee katua ja palata takaisin Kristuksen

yhteyteen, pyytää häneltä syntejään anteeksi. Kristus on luvannut anteeksiannon. Mutta sellainen, joka elää näissä synneissä, suvaiten ne itselleen, se ei enää ole kristitty, vaan hän on ”ulkopuolella”. Sellaisia ihmisiä kristityn ei tule Paavalin mielestä suvaita, siinä mielessä, että pitäisi näitä syntejä kristitylle sallittuina.

Mutta ei sellaisissa eläviä ihmisiä pidä Paavalin mukaan pidä tuomitakaan. He ovat seurakunnan suhteen ”ulkopuolisia”. He eivät tajua sitä, mitä hengellinen todellisuus Kristuksessa on ja mitä se merkitsee. Heiltä ei siksi voi edellyttää sen ymmärtämistä, mitä kristityn elämän standardit ja normit ovat.

Eivät hän silti ole synneissään viattomia. He ovat syntien anteeksiantajan eli Kristuksen ulkopuolella. Heidät tuomitsee kerran Jumala.